

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. IV. Recollectio precatoria de Sanctitate Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

quirit, iuxta illud Leuitici 11. *Sancti estote, quoniam ego sanctus sum.* non enim summæ puritati potest placere nisi quod purum est. Requirit etiam summam *reuerentiam*: quia sanctitati debetur reuerentia, cum in ea concipiatur præsentia diuini numinis. Denique summam *attentionem*: quia reuerentia attentionem parit. vnde quantum est reuerentiæ, tantum est attentionis.

12. Secundò, Totum mundum esse veluti templum quoddam Diuinitatis, ipsius præsentia sanctificatum, vt ipsum vbique præsentem spectemus, vbique veneremur, laudemus, honoremus, semperque in eius præsentia, veluti in sacro quodam templo nos versati putemus. Sed maximè templi instar habet anima nostra, quæ toto mundo longè est capaciòr, & ad cultum diuinum, eiusque in ea habitationem specialiter sanctificata. quare nos introrsum conuertere, & in fundum animæ, vbi Deus habitat, recipere oportet, vt ibi procul à rerum externarum tumultu, in silentio cum ipso versemur, ipsum veneremur & colamus.

13. Tertiò, Vitandos omnes impuros & inordinatos affectus, omnesque animæ labes, quibus templum animæ nostræ violatur & profanatur. Sicut enim certis quibusdam operibus, quæ repugnant sanctitati loci corporalis, violatur templum materiale, fitque cultui diuino ineptum: ita quoque peccato, & maximè impuris cogitationibus & affectibus, violatur templum spiritale animæ nostræ, fitque ineptum habitationi diuinæ. *In maleuolam enim animam non introi- Sap. 11. bit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis.* Et quamuis Deus propter immensitatem essentiæ non possit recedere re ipsa, recedit tamen tum affectu tum effectu; quia odit tale habitaculum, nec vult in illud cælestem gratiæ suæ liquorem effundere, sicut sapiens vnguentarius pretiosissimum balsamum vasi impuro nunquam infunderet.

CAPVT IV.

Recollectio precatória, de Sanctitate Dei.

14. **S**ANCTVS, *Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth: plena est omnis* *Is. 6. terra gloria eius.* Ita clamant Seraphim in visione illa mystica, qua gloriæ tuæ specimen & terribile iudicium Iudaicæ execrationis Isaïæ Prophetæ ostendisti. Impleta enim populi illius peccatorum mensura, cum te in carne venientem repudiarunt, sanctita-

Habacuc 1. tem tuam trina compellatione, magno Trinitatis mysterio, ad vindictam prouocant. *Mundi enim sunt oculi tui, ne videas malum, & ad iniquitatem respicere non poteris.* Cum enim sis ipsa sanctitas, summe tibi displicet omne peccatum, ideoque *perdes omnes qui operantur iniquitatem.* Nam sicut luci aduersantur tenebrae, & pulchritudini deformitas, & puritati conuicium, & vitæ mors, & rectitudini obliquitas, & bonitati malitia, ita sanctitati repugnat & exosum est omne peccatum.

Vnde sicut necessariò sanctitatem tuam summe amas, ita necessariò peccatum summe odisti, & infinita pœna vindicas, nisi misericordia tua infinita præuenerit, & spiritu contritionis afflato, pœnitenti condonauerit.

Nemo umquam tibi nisi per sanctitatem placuit: nemo qui ea præditus & ornatus, tibi umquam displicuit. hæc sola filios tibi facit, & regni heredes: huic soli consortium gloriæ & beatitudinis tuæ promissum, & ante tempora sæcularia præparatum: ad hanc ab æterno à te *prædestinati sumus in Christo, ut simus sancti & immaculati in conspectu tuo, & æterna hereditate digni.*

Ad Ephes. Non potentiam, non sapientiam, non maiestatis tuæ celsitudinem, sed sanctitatem tuam nos imitari uoluisti, cum sic præcepisti: *Sancti estote, quoniam ego sanctus sum.* Dæcet enim ipsum puritatis & sanctitatis fontem, omni puritate puriorem, omni sanctitate sanctiorem, ministros habere sanctos, & ab omni peccati labe immunes. Sed unde nobis, qui luteas domos incolimus, & in terrenis usu & cogitatione assidue versamur, tanta puritas, ut dignè in conspectu & obsequiis tuis versari possimus? Si enim cælestes illi spiritus ab omni corporea concreione segregati, & ipsis cælis mundiores, adhuc infinite absunt ab ea puritate quæ ministerio tuo congruit, quanto nos interuallo ab ea distamus, qui ab illis incomparabiliter superamur? Sed hæc est benignitas tua, quæ se uos suos, licet peccatores, & terrenorum puluere adpersos, non reiicit, sed potius ad se allicit, ut labes abitergat, tenebras illuminet, affectus sanctificet, & dignos præsentia vultus tui pro modulo naturæ mortalis efficiat. Non requiris à nobis quod sanctitatis tuæ celsitudini est debitum, sed quod nostræ mortalitatis imbecillitati consentaneum.

Tu omnis sanctitatis auctor, & finis, & regula, & exemplar, à quo, ad quem, & ad cuius formam ac similitudinem sanctificantur omnia in cælo & in terra. Totus iste mundus est veluti templum
Diui-

Diuinitatis tuæ, tuo cultui consecratum, tua præsentia sanctum, tua gloria plenum, tuis admirandis operibus exornatum, vt ibi te colamus, laudemus, & benedicamus in hæc vita, & in futura.

19 Sed sublimior est sanctitas naturæ rationalis, sicut & illustrior est præsentia tua in spiritibus quàm in corporibus; & excellentiùs hi ad te accedere, & tibi coniungi possunt. Nosse enim & amare te, sanctitas est spirituum. Per hæc tu in illis habitas, & illi templum tuum fiunt, multò felicius & augustius quàm vasta hæc mundi machina, quæ tuam præsentiam sentire non potest. Per eadem ad te accedunt, tibi que vniuntur vitali vinculo, & in tuam puritatem facessunt. Cognoscens enim transit in cognitam, & amans in amatum. Quare cum sis purissimus actus, & in supremo gradu spiritalis tenuitatis, vt ita dicam, & puritatis, infinitè eleuatus supra materiam & corporalia omnia, infinitè simplex, infinitè subtilis & spiritalis; necesse quoque ea quæ ad te eleuantur, tibi que vniuntur, & vnus tecum efficiuntur spiritus, simpliciora, puriora, magisque spiritalia effici, & ab omni contagione inferiorum remotiora. Hoc autem est illa sanctitas, qua omnes rationales animæ & spiritus Angelici præditi esse debent, vt tibi perfecte placeant.

20 Sed adhuc altior est sanctificationis gradus, cum nimirum per te ipsum absque vilo dono creato sanctificas creaturam, eam supra omnia creata ad te attrahens, & substantialiter tibi in vnitatem hypostasis adstringens. Sic beatissimam Dòmini nostri humanitatem sanctificasti, vt sicut in illa est plenitudo Diuinitatis, ita sit & sanctitatis.

21 O admirabilem, & omni menti creatæ incomprehensibilem sanctificationem! ó infinitam diuinæ bonitatis dignationem, quæ saltem expiationis & sanctificationis fontem humano generi contulit! Ab huius plenitudine omnes accepimus, & quod superest, adhuc mille mundorum peccatis abluendis, & infinitis animabus sanctificandis sufficit. Sic per vnum hominem sanctificantur omnes homines, & ad Deum reducuntur, sicut per vnum Deo sunt auersi, & peccato inquinati.

22 Et quia rudes sumus, sensibus dediti, sensibilibus immerfi, ruditati nostræ te accommodas, per sensibilia nos sanctificans, & contactu corporeo spiritum tuum, & spiritalia dona infundens. Stupendum prorsus consilium sapientiæ æternæ, signorum sensibilibus contactu, vel vsu, nos ex filiis iræ effici filios Dei, heredes

des vita æterna, confortes diuinæ gloriæ: qui antè eramus omni confusione & morte æterna digni! Mira benignitas & dignatio, rem ad eò excelsam & diuinam (per quam Deo similes efficimur, sine qua ei placere non possumus) conferri modo tam humilii, per instrumenta tam vilia, nullo vel modico nostro labore aut conatu! Verè sæculum aureum & sæculum Gratiæ est tempus istud noui Testamenti, quo tantæ diuitiæ caelestes, tanta bonorum diuinorum copia cernitur in terris, tantaque facilitate comparatur. Verè nunc melliflui facti sunt cæli, & montes stillant dulcedinem, & flumina vino & lacte redundant, & bonorum caelestium apotheca exposita sunt inter mortales, ex quibus breui tempore, facili negotio in omnem æternitatem diuites & pares Angelis effici possumus.

Tibi gloria, tibi benedictio & gratiarum actio ab omni creatura in cælo & in terra, ó sanctitatis auctor! tuum hoc est beneficium, tua philanthropia. Tu nobis Sanctum sanctorum dedisti, & in ipso fontem nobis perennem sanctificationis constituisti, *in abolitionem peccatoris & mensuram*. Hunc tu per teipsum, tuam sanctitatem illi impertiendo, sanctificasti, & per hunc ceteros. Ab hoc sanctitas omnis manat in symbola externa seu Sacramenta, à symbolis per corpus transfunditur in animam: ab anima redundat in corpus, & in opera interna; ab operibus internis ad externa: vt sic totus homo, totaque vita ipsius sancta tibi deuota & consecrata sit, & ad te summum bonum & vltimum finem, vnde processit, reducatur, & in te quiescat. Sic creaturam tuam ad te reuocas, sic consortio tuo dignam facis. Fac, vt ex hoc fonte assidue hauriam, assidue lauer, vt dealbem stolam meam in sanguine Agni.

Zach. 31. *Amplius laua me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me. Asperge me hyssopo in fonte isto intrinseco in sanguine mystici passeruculi, & mundabor; inde me laua, & super niuem dealbabor.*

Psal. 50.